

90. Quam mortalium summam calamitatem, scriptura nullibi non verbis & phrasibus maxime significantibus exprimit: ut videre est. Gen. 5. 3. c. 6, 5. c. 7, 18. & c. 8, 7. c. 8, 21. Job, 14, 4. c. 15, 15. Ies. 1, 6. Rom, 3, 23. c. 5, 12. 1. Cor. 2, 14. 2. Cor. 3, 5.

91. Quod perpendens Apostolus, in tragicam illam exclamationem erupit: Miser ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius Rom. 7, 24.

92. Facessat ergo ea impietas, quæ originalem hanc corruptionem, minutum saltem peccatū esse definit: quin potius ex hoc eius effectu maximum ac atrocissimum illud esse statuamus, quippe quod aditum coelestis regni, universo generi humano intercludit, ac æterna damnationi illud adjudicat.

93. Neque est, ut Semipelagiani isti litem nobis moveant, de infantibus, quasi hi corruptionis huius sint expertes, quippe in quos voluntas, quæ tamen vel maxime ad definitionem peccati constituendam requiritur, per ætatem nondum cadere possit: quemadmodum argutati fuerunt Confutatores huius Articuli, in ipsis Comitibus & postea argutari voluit Iohannes Cochleus: Harm. Fabr. pag. 22. b.

94. Frustra enim (ut de suo hoc nobis Augustinus largiatur) ideo putas parvulis nullum esse delictum, quia sine voluntate,

L 5 . quæ

Aug. l. 3. c.
5. contra
Iul. Pelag.